

1997-11-01

เหลียวหลังแลหน้า : จุฬาฯ ร้อยเปอร์เซ็นต์

อำพล สุวรรณชาดา

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree>

Part of the [Social and Behavioral Sciences Commons](#)

Recommended Citation

สุวรรณชาดา, อำพล (1997) "เหลียวหลังแลหน้า : จุฬาฯ ร้อยเปอร์เซ็นต์," *Jamjuree Journal*: Vol. 1: Iss. 3, Article 18.

DOI: 10.58837/CHULA.JAMJUREE.1.3.14

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/jamjuree/vol1/iss3/18>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Jamjuree Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

จุฬาฯ ร้อยเปอร์เซ็นต์

“จามจุรี” ฉบับที่แล้ว บก.บท. (บรรณาธิการบริหาร) ตัดตอน “จุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์” ของผมไป
 ในส่วนที่กำลังจะบอกว่า มะเนาะ ยูเด็น คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานีที่ใช้บาร์มีปากลูกชายผมเข้าโรงเรียนอนุบาลปัตตานีนั้น
 ก็เป็นเพื่อนผมจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ และจะบอกต่อไปว่า
 ผมได้อาศัยความเป็นจุฬาฯ ร้อยเปอร์เซ็นต์นี้แหละครับ ไปรบกวณพี๊ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ชาวจุฬาฯ
 ด้วยกัน ให้ช่วยเหลือโดยไม่คิดมูลค่า ความจริงเพื่อนพี่น้องของผมเหล่านี้
 ก็กรุณาค้นคนอื่นเหมือนกันนั่นแหละ แต่ไม่เกี่ยวกับผม
 เรื่องอะไรที่ผมจะไปขอบคุณแทนเขาเหล่านั้นโดยไม่จำเป็น

ครั้นเข้ากรุงเทพฯ ผมเอากลูไปเข้า
 โรงเรียนมัธยมฯ ซึ่งเพื่อนรุ่นน้อง
 ที่วิทยาศาสตร์ กนก **จันทร์ขจร** เป็น
 ผู้อำนวยการ กนก เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวตอน
 ผมรดน้ำแต่งงานด้วย เพื่อนเจ้าสาว
 คนหนึ่งก็จุฬาฯ คือ **ศรีสุตา สำเภาเงิน**
 คุณนายผู้ว่าฯ เพชรบูรณ์คนก่อน **ชัยพร**
สำเภาเงิน ก็เพื่อนผมจากรัฐศาสตร์ จุฬาฯ
 เหมือนกัน

ย้ายลูกจากโรงเรียนมัธยมฯไปเข้า
 สุรศักดิ์มนตรีทั้งสองคน เพราะพ่อไปสอน
 หนังสือที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เพื่อ
 ความสะดวกในการรับส่ง ที่สุรศักดิ์มนตรี
 ไม่มีเพื่อนจุฬาฯเลยต้องอาศัยเพื่อนจุฬาฯ
 จากกระทรวงศึกษาธิการช่วย แต่ **อาจารย์**
บรรจง ชูสกุลชาติ ผู้ตรวจราชการ
 กระทรวงเป็นธุระแทน และเมื่อผมย้าย

หัวใจ จุฬาฯ
 เต็มร้อย

บ้านไปอยู่ปากเกร็ด ผมก็ย้ายลูกชายไป
 เรียนที่โรงเรียนปากเกร็ดด้วย ส่วนลูกสาว
 ให้จบ ม.๖ ที่สุรศักดิ์มนตรี เพราะเหลืออีก
 ปีเดียว และผมก็ยังสอนอยู่หอการค้าใกล้ ๆ
 กันจึงไม่ลำบากอะไร

ตอนที่ลูกทั้งสองอยู่สุรศักดิ์มนตรี
 ผมมองที่เราชี้แนะ มาเชิญให้ลูกไปออก
 รายการเยาวชนคนเด่น ของสถานี
 โทรทัศน์กองทัพบกช่อง ๕ ทั้งสองคน ใน
 ฐานะที่ลูกสาวชนะเลิศแต่งเพลงประกวด
 ของ มสธ. เล่นเปียโนคลาสสิกและเล่น

ดนตรีไทยได้ทุกเครื่อง ลูกชายเล่นเปียโน
 กีตาร์คลาสสิก ดิระนาดเอก และสีซอดัง
 ได้เก่งกว่าพ่อ พร้อมลีลาและวาดเขียน
 ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนทั้งสองคน

จังหวะดีจุฬาฯตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์
 มีวิชาเอกดุริยางคศิลป์มารองรับความ
 สามารถของลูกผมพอดี ทำให้ลูกสาวเข้า
 จุฬาฯได้เป็นรุ่นที่ ๓ ของคณะ และอีกสองปี
 ต่อมา ลูกชายของผมก็สอบติดคณะ
 วิทยาศาสตร์เป็นรุ่นน้องพ่อ ๓๓ ปี ทำให้
 บ้านเราเป็นจุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์

คืนที่ทบวงประกาศผลการเอ็นทรานส์
 เรา ๓ คนพ่อลูก ลุ้นกันอยู่หน้าจอโทรทัศน์
 ส่วนแม่ขึ้นไปนอนฟังอยู่ข้างบนกลัวผิดหวัง
 ราว ๆ ตี ๒ ครั้ง ผลออกมาว่าลูกชายติด
 วิทยาศาสตร์จุฬาฯ ลูกสาววิ่งเข้าห้องเปียโน
 เล่นเพลงจามจุรีศรีจุฬาฯ กระทั่งกลางดึก

แม่ได้ยินเสียงก็รีบลงมาฟังข่าว เรา ๔ คน
เลยร้องเพลงจามจุรีศรีจุฬาฯ เป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกันด้วย โดยไม่เกรงใจเพื่อนบ้าน
เพราะอยู่ในห้องกรองเสียงพอสมควร
บ้านของเราจึงเป็นสีชมพูทั้งบ้าน ประดับ
ด้วยดอกไม้สีเหลือง สีแดงเลือดนกและสี
แสดตามควร มีสีอื่น ๆ บ้างที่ผมปลูกไว้
จาง ๆ หลายต้น

วันที่ลูกสาวเข้าเป็นน้องใหม่มาพบพี่
ตามนัด แม่เป็นห่วงอย่างยิ่งเกรงจะทำ
อะไรไม่ถูก ประมุขนิเทศกันทั้งคืน พอรุ่งเช้า
ลูกลงจากรถวิ่งเข้ากลุ่ม แม่ตะโกนถาม
“ลูกขวัญ ! ลูกลืมผ้าเช็ดหน้ามุกนะลูก” แต่
ลูกก็วิ่งเข้ากลุ่มไปแล้ว

เราสองคนพ่อแม่ ห่างเหินจุฬาฯ ไปนาน
ด้วยหน้าที่การงานเพื่อสร้างฐานะครอบครัว
เพื่อการยังชีพและเพื่อลูก ผมเองเคยมาทำ
ประชาสัมพันธ์ช่วยพี่โต้ง (พล.อ.ต. กำธน
สินธวานนท์) ตอนท่านเป็นนายก สنج.
อยู่ช่วงหนึ่ง แล้วก็เลือนหายไปตามสายลม
(Gone With the Wind) เพราะไปรับจ้าง
สอนหนังสืออยู่ต่างประเทศบ้าง ต่าง
จังหวัดบ้าง เมื่อกลับมาลูกเข้าจุฬาฯ ได้ จึง
ใกล้ชิดจุฬาฯ อีกครั้งหนึ่ง คือต้องมาส่ง
ลูกบ้าง มาดูแลลูกทำกิจกรรมบ้าง โดย
เฉพาะลูกชายอยู่คณะวิทยาศาสตร์ให้พ่อ

มาช่วยวางแผนทำเสียงตามสายให้ ขอคุย
เสียงหน่อย คณะวิทยาศาสตร์ตั้งมา ๖๐ ปี
มีเสียงตามสายได้เพราะลูกชายผม ด้วย
การจัดดนตรีเล่นเอง หาเงินซื้ออุปกรณ์มา
ประกอบเครื่องเสียงเอง ให้พ่อมาเดินสาย
ไฟให้วันหยุด เอากะลูกซี !

เราไม่ค่อยห่วงลูกชายเท่าใดนัก และ
ลูกก็ไม่ค่อยทำตัวให้น่าห่วง ลูกต้องเรียน
ร.ด. นั้นแหละ ทำให้เกิดความเสียหาย
อย่างร้ายแรง บังเอิญพอไม่ว่าง ให้ลูกนั่ง
แท็กซี่จากศูนย์ฝึก ร.ด. รีบไปตัดเชือก
เบตมินตันน้องใหม่กับ สมพล คุณเกษมกิจ
ทำให้ลูกไปไม่ทัน ถูกจับแพ้ยัย และได้
เหรียญทองแดง ฮะ ฮะ ฮะ ! ถ้าลูกผมไปทัน
สมพลก็สมพลเถอะ อาจแพ้ก็ได้ (ถ้าเขาไม่
มาแข่ง)

คนเก่าอย่างพ่อแม่ ยังทันสมัยอยู่เสมอ
ยังเห็นความสำคัญในกิจกรรมของคนรุ่น
ใหม่อย่างลูก ๆ ซึ่งห่างกันกว่า ๓๐ ปี
สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป ต้นจามจุรีริมถนน
พญาไทไม่มีแล้ว พระบรมราชานุสาวรีย์
สองรัชกาลมาประดิษฐานอย่างสง่างาม
ตรงหน้าเสาธงที่เคยสูงที่สุดในประเทศไทย
หอประชุมขยายปีกสองข้าง มีระบบปรับ
อากาศอย่างดีแทนพัดลม สระน้ำหน้าจุฬาฯ
กลายเป็นน้ำคร่ำแทนน้ำใสสะอาดที่เคย

คืนที่กบวงประกาศผลการเอ็นทรานส์

เรา ๓ คนพ่อลูก

ลูกกันอยู่หน้าจอโทรทัศน์

ส่วนแม่ขึ้นไปนอนฟังอยู่ข้างบน

กลัวผิดหัวง

ราว ๆ ๒ ครั้ง ผลออกมาว่า

ลูกชายติดวิทยาศาสตร์จุฬาฯ

ลูกสาววิ่งเข้าห้องเปียโน

เล่นเพลงจามจุรีศรีจุฬาฯ

กระที่มกลางดึก

แม่ได้ยินเสียงก็รีบลงมาฟังข่าว

เรา ๔ คนเลยร้องเพลง

จามจุรีศรีจุฬาฯ

เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

แหวกว่ายเล่นสมัยเมื่อ ๔๐ ปีก่อน คลองน้ำ
สองฟากฝั่งถนนพญาไทไม่มีอีกแล้ว เรือ
เอี่ยมจุ่น ที่เคยมาจอดพักในคลองอรรชร หน้า
คณะรัฐศาสตร์ริมถนนสนามม้าตอนเช้า ๆ
ซึ่งเราเคยไปนั่งคุยกับชาวเรือที่ขึ้นมาหุง
ข้าวริมฝั่งคลอง บัดนี้ไม่มีอีกแล้ว สลัม
หลังตึกวิศวะฯ หลังตึกฟิลิปปส์ก็หายไป
ไม่มีคนหาปลาทุ่นมาร้องขายอีก
บรรยากาศเก่า ๆ หายไปสิ้น ต้นไม้ใบหญ้า
แห้งเหี่ยวอับเฉา ขาดความสดชื่นเขียว
ชุ่มเพราะปากคอนกรีตเกิดขึ้นมาแทนที่
เต็มไปหมด... โอ้ จามจุรีที่รัก !

อย่างไรก็ตาม แม้จามจุรีจะผลัดใบทั้ง
ดอกปีแล้วปีเล่า บ้านของเรายังภูมิใจ ที่
มีความเป็นจุฬาร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยไม่มี
ความเกรงคำครหาใด ๆ ทั้งสิ้น เราทั้งสิ้น
“สถาบันนิยม” อย่างเต็มที่ ใคร ๆ จะ
หมั่นไส้อย่างไรก็ยอม จะคุยเสียอย่างไร !
ใครจะทำไม ? ■ อำพล สุวรรณธาดา

เรียนหลายคนทั้งแพทย์ วิทยา อักษร มาจบ
ที่ครุศาสตร์ จุฬาฯ ทำงานหนังสือพิมพ์มาตลอด
ปัจจุบันเป็นอาจารย์ที่ ม.รังสิต